

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဟောင်းရဲ့ရှင်ခွင်သစ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

" ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် "

"ညောင်"

"ဝုတ် ဝုတ်"

"ညောင်"

ခွေးဟောင်သံနှင့် ကြောင်အော်သံကြောင့် ဘေစင်မှာ လက်ဆေးပြီး ကယျာကယာ လက်သုတ် ကာ အပြင်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ကြောင်လေးက သူမရဲ့ အချစ်တုံးလေးလေ။ ခွေးက ဟိုဘက် အိမ်က ခွေးစုတ်၊ လူအလစ်မှာ ကြောင်လေးကို ကိုက်လို့ ကတော့ အသေပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးရင်း ထွက်လာခဲ့တာ။

အပြင်ကိုရောက်တော့ လှမ်းကြည့်ပြီး ရင်ထိတ်သွားရ၏။

" ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် "

"ညောင်"

" ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် "

ကြောင်လေးက မလေးရှားပိတောက်ပင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ပြီး ခွေးစုတ်က မော့ကြည့်ပြီး ဟောင်နေတာ။ မတော်လို့ ကြောင်ကသာ အောက်ကိုခုန်ချရင် ပြေးကိုက်မယ်ဆိုပြီး အောက်က စောင့် နေပုံ။ ကြောင်က

ကိုယ့်ကြောင်လေးမို့ ခွေးကို ဒေါသဖြစ်သွား၏။

ကြောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ကတော့ ခွေးရော ပိုင်ရှင်ရော အသေပဲ။
ပန်းအိုးဘေးမှာ အုတ်ခဲ ပိုင်းကိုမြင်တာနှင့် ပြေးကောက်ပြီး ခွေးကိုပစ်
လိုက်တော့ ...

"ဟောင်း"

"အံ့မယ်"

"ဟောင်း"

ခွေးက အာရုံပြောင်းသွားပြီး သူမကို မာန်ဖီလေလျှင် အုတ်ခဲပိုင်းကို
ဘယ်ရော ညှာလက်ပါ ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ထပ် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

"ကဲ"

"ဘုတ်"

"ဟောင်း"

"ဘုတ်"

"ဂိန် ဂိန် ဂိန်"

တစ်ခါမှန်ရုံနှင့် အားမရလို့ နောက်ထပ် ထပ်ကောက်ပြီး ...

"ခွေးစုတ် ... ကဲ"

"ဂိန် ဂိန် ဂိန်"

ခွေးကအော်ပြီး ပြေးလေမှ ခါးကိုထောက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိ
သည် ။ မတည့်ကြဆို တိရစ္ဆာန်ကစ မတည့်တာ။ ခွေးပိုင်ရှင်ကလည်း
အဲဒီခွေးလိုပဲ လူကိုမြင်တာနဲ့ ရန်ထောင်ပြီး ကိုက်ချင်တဲ့ ကောင်။ အခု

ထိ မိန်းမ မရဘဲ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပဲ တွေးကြည့်။ လူကိုက ဘုကန့် လန့် ဝှံ့စာ။ အဲဒါကြောင့် ယူမယ့်သူ မရှိတာ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ခွေးစုတ် ခွေးပြတ် ခွေးဖိနပ်။ ထိတာတောင် နည်း သေးတယ် ငါ့ကြောင်ကို ကိုက်လို့ ကတော့ ကိုက်တဲ့ ပါးစပ် ဖြတ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်ပစ်မယ်"

"ဟဲ့ ... ချစ်ကြိုး"

"ဟာ"

"တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဆီမန်း, မန်းနေတာလဲ"

"ဟိုဘက်အိမ်က ခွေးစုတ်လေ၊ ကြောင်ကို သူက ကိုက်ဖို့ ချောင်းနေ တာ"

"အဲဒါနဲ့ ဘာလုပ်လိုက်ရောလဲ"

"အုတ်ခဲနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာပေါ့"

"မှန်သွားရောလား"

"ကွက်တိပဲ"

"ချစ်ကြိုးရယ်"

ချစ်နှင်း ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းသာ ခါလိုက်မိတော့သည် ။ သူမက အပျိုကြီးဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ စိတ်ကိုမဝင်းစားလို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ ချစ်ကြိုးကျတော့ အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်ပြီပေမယ့် အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတဲ့ စကား လုံးဝမပြောပေ။

"လူဖြစ်ပြီး အချစ်နဲ့ ကင်းရင် ဘဝက ကန္တာရလို ခြေကံသွေ့သွားမှာ ပေါ့။ ချစ်ကြိုးကတော့ အချစ်နဲ့ မကင်းနိုင်ပါဘူး။ လိုအပ်ရင် 'ရင်ခွင်တ

စံခု အလိုရှိသည် 'လို့ ကြော်ငြာပစ်လိုက်မှာ ပေါ့"

လို့ ပြောတဲ့ သူ။ အဲဒီလိုပြောတဲ့ ကြားက ဘာဖြစ်လို့ အပျိုကြီး ဖြစ်
နေသလဲဆိုရင် လူက စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းလေ။ ရည်းစားထားသမျှ မြဲ
သည် မရှိ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကောင်လေးတွေက
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီဆို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြန်ရော။

စိတ်တိုင်းမကျလို့ တဲ့ လေ။

သူ့စိတ်တိုင်းကျတဲ့ လူ တွေ့ရော တွေ့ပါဦးမလားမသိ။ အပျိုကြီးမ
လုပ်ဘူးလို့ လည်း ပြောထားတော့ ဖူးစာမှန်တဲ့ လူနဲ့ ကျရင် စိတ်ပြောင်း
သွားမလားဘဲ။

"ချစ်ကြီး"

"ရှန်"

"ကွက်တိပဲ ဆိုတော့ ခွေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"ခြေကျိုးမလားဘဲ"

"ဟယ်"

ချစ်နှင်း မျက်လုံးပြူးရတော့၏။ ဟိုဘက်ကလည်း သူ့ခွေးကို အထိခံ
တာမဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။

"နင်တော့ ပြဿနာကို လျှပ်စစ်နဲ့ တွဲပြီး ရှာလာတာပဲ"

"မီးခွက်ထွန်းရှာတယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ် မမရယ်"

"ဟဲ့ ... မီးခွက်က လေတိုက်ရင်သေမှာ ၊ လျှပ်စစ်မီးက ၂၄ ... နာရီ
အော်တိုမစ်တစ် လင်းနေတာပဲဥစ္စာ"

"အဲဒီပြဿနာက အိမ်ကိုရောက်လာတာလေ"

"ဟိုက သိရင်တော့ မိုးမီးလောင်ဦးမယ်"

"အံ့မာ ... ဘာကြောက်စရာ လိုလို့ လဲ၊ အဲဒီကောင်လောက်ကတော့
စာကလေးကို အမွှေး နုတ်ပြီး ပြုတ်သုပ်စားလို့ တောင် ရသေးတယ်"

"သတ္တိရှိရင် လာနုတ်ကြည့်စမ်း"

"အမ်"

"ဘုရား"

အင်္ကျီလက်ကို ခေါက်တင်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့ လူက ဆီဇာနေသူထွေး
။ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ပြောနေကြလို့ သူလာတာကို မသိလိုက်။ မျက်လုံး
တွေက ချစ်ကြိုးကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ပုံစံနဲ့ ။

"နင်က ဘယ်အမွှေးကိုနုတ်ချင်တာလဲ၊ လာနုတ်လေ"

"နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော်"

"ခေါင်းလား၊ အတောင်ပံလားလို့ မေးတာ။ အခု ငါ့ခွေး ခြေကျိုးသွား
ပြီ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပေး မှာ လဲ ပြော"

"ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ နင့်ခွေးက ငါ့ကြောင်ကိုကိုက်ဖို့ ချောင်း
နေလို့ ပစ်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ကိုက်ရင်ပစ်ပေါ့ အခု မကိုက်ဘဲနဲ့ နင် ပစ်လိုက်တာ"

"ပစ်တယ် ... နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော"

"ဟာ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ... နေကြပါဦး၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာလေ မတွေ့လိုက်နဲ့
တွေ့လိုက်တာနဲ့ တကျက် ကျက်ပဲ"

"အဲဒီလိုကျက်အောင် မမနှင်းညီမပဲ လုပ်နေတာ"

"စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ် တကယ်ပဲ"

နှင်းက ရှုံ့မဲ့နှင့် ညည်းညူလေသည်။ ဒီနှစ်ယောက် ခြံချင်းကပ် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး မတည့်ကြ။ ခွေးချစ်သူနဲ့ ကြောင်ချစ်သူ။ ကိုစွာတေးနဲ့ မဂျမ်းပုံလေ။ ခွေးသမားက ခွေးထိရင် မခံသလို ကြောင်သမားကလည်း သူ့ကြောင်ကို အထိမခံ။

နေသူကလည်း ချစ်ကြိုးကို မိန်းကလေးရယ်လို့ အလျှော့မပေး။ သူတို့ နှစ်ယောက် တူတာ တစ်ခုက နေသူဆိုတဲ့ ကောင်က ချစ်ကြိုးလိုပဲ ရည်းစားများ ပြီး မိန်းမ မယူ၊ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။

"ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမလိုဘူး မမ၊ ချစ်ကြိုးကြောင် သူ့အိမ်သွားတုန်းက ဟင်းခိုးစားမှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး ရိုက်လွှတ်တာ"

"ဒါဆို နင်က လက်စားချေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ချစ်ကြိုးက လက်ပိုက်၍ ခေါင်းမော့ကာ ပြောလျှင် ...

"နင်တော့ ... တောက်"

"ကဲပါ ... နေသူရယ်၊ ချစ်ကြိုးအစား မမ တောင်းပန်ပါတယ်"

"မမ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျွန်တော့်ခွေး ခြေကျိုးသွားတာ ပြန်ကောင်းမလာဘူး"

"အဲဒီတော့ ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့"

"ဘာ ... မိဂျမ်း"

နေသူ ရှေ့လည်း မတိုး နောက်လည်း မဆုတ်၊ လက်သီးကိုသာဆုပ်

၍ အော်လေ၏။ ချစ်ကြိုးက ရှေ့တိုးပြီး ...

"ဘာ ... မိဂျမ်းလဲ"

"နင်ကြမ်းလို့ မိဂျမ်းခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"မခေါ်နဲ့ "

"ခေါ်မယ်"

"နင်"

"ဟဲ့ ... တော်ကြစမ်း"

ဒီတစ်ခါ နှင်းအသံက မာမာပြတ်ပြတ်ဖြစ်သွားသည် ။ သူမမှ ဝင်မပါရင် ဒီနှစ်ယောက် ရန်ပွဲက ပြီးမှာ မဟုတ်တော့။ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ရှည်နေကြတာ စကားနဲ့ သာဖြစ်ပြီး လက်ပါကြတာ လည်း မဟုတ်။ ပါလို့ရော ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမပဲဥစ္စာ။

"ဦးစီးတော့ ပဲ့ထောင်၊ ပဲ့စီးတော့ ဦးကထောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ချင်နေကြရင် ပါးစပ်နဲ့ တင် မဖြစ်ကြနဲ့ အဲဒီမှာ နပန်းလုံးကြ"

"ဟင်"

"မမ"

"တုတ်ယူမလား၊ ဓားယူမလား ပြော"

"ဘာမှ မယူဘူး"

ပြိုင်တူပြောပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပုံက ပေစောင်းစောင်း ရွဲ့တဲ့ တဲ့ ။ ဒီနှစ်ယောက်က တည့်လည်း မတည့် တစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်ရင် တစ်ယောက်က မကူညီဘဲ နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်။

"ဒီမှာ မိဂျမ်း"

"ဘာလဲ"

"ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ခွေးကိုထိရင် နင် မလွယ် ဘူးမှတ်"

"နင်လည်း ကိုယ့်ခွေး ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း။ ငါ့ကြောင်ကို လာထိလို့ ကတော့ ဒီတစ်ခါ အသေပဲ"

"ဒီမှာ "

နှင်း ဒီမှာ ဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်သည် ။ ကိုယ်က လူကြီးဆိုတော့ ချောမရရင် ကြမ်းဆုံးမရတော့မှာ ပဲပေါ့။

"နေတာက ခြံချင်းကပ်၊ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာ သူဌေးတောင် အိုးကင်းပဲ့ အငှား မကင်းဘူးလို့ ဆိုရိုးရှိတယ်လေ။ နင်တို့ ကင်းကြလို့ လား။ ကင်းနိုင်ရင် ဖြစ်ကြ"

ပြောတဲ့ သူက ပြောပြီး ခြေဆောင့်ထွက်သွားလေလျှင် မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ နှစ်ဦးမှာ လည်း ဆွဲသူရှိတုန်းက ဆင်ဖမ်းမယ် ကျားဖမ်းမယ်ဖြစ်ပြီး ဆွဲသူမရှိတော့မှ ဆွဲလေဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး။

"နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား"

"အောင်မယ်"

"ကြောင်ကိုပြောတာ"

"ဘာ"

တစ်ခုခုပြန်ပြောမလို့ ပြင်တော့ နေသူက ထွက်သွားပြီ။ ဒါ ကိုယ့်ကို ကြောင်မလို့ ပြောတာနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ ခွေးကောင် နေသူ ... နောက်နေ့

မှ တွေ့ဦးမယ် ... သင်း။

အခန်း(၂)

ဆီဇာပိုင်ဖြိုးသူ စာကျက်နေရင်း ကြောင်လေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စာအုပ်ကိုချပြီး လိုက်ဖမ်းပေမယ့် မရ။ ဒီကြောင်ကလည်း မနာလိုတာ။ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဟင်းကောင်းနဲ့ ကျွေးကျွေး သူတို့ အိမ်က ဟင်းတွေကို ခိုးစားရမှ ကျေနပ်သလားမသိ။

ကိုကြီး ခဏခဏရိုက်လွှတ်လို့ လူမြင်ရင် အကပ်မခံဘဲပြေးသည့်တိုင်း ဒီအိမ်ကိုတော့ မလာဘဲ မနေ။ ကိုကြီးကလည်း အမြင်ကတ်။

"လာ လာ မိ မိ မိ"

"ညောင်"

"မိ မိ မိ"

"ညောင်"

"လာ လာ လာ"

ကြောင်က ပြန်ကြည့်ပြီး အော်လိုက် ပြေးလိုက်ပါပဲ။ ပိုင်ပိုင်ကလည်း မိမလားလို့ လိုက်နေတာ။ မမကြောင်နဲ့ ကိုကြီးခွေးကို တည့်အောင် လုပ်ပေးမလို့ လေ။ ခွေးနဲ့ ကြောင် တည့်သွားရင် လူချင်းလည်း ...

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်"

"ဟင်"

ကုန်းကုန်းနဲ့ ကြောင်နောက်ကိုလိုက်နေတဲ့ ပိုင်ပိုင်ကိုမြင်တော့ ...

"မင်း ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကြောင်ဖမ်းမလို့ "

"ကြောင်သူခိုးကို မိတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ရိုက်ချက်စားမှာ ပေါ့ ကိုကြီးရ"

"ဘာ"

နေသူ အော်လိုက်ပေမယ့် ပိုင်ပိုင်ရုပ်က စပ်ဖြဖြရယ်။

"အေး ... အဲဒါမှ မိုးတင်မကဘူး သမုဒ္ဒရာခုနစ်စင်း မြစ် မင်းတစ်ဆယ့်သုံးသွယ်ပါ မီးလောင်မှာ "

"အဲဒီတော့လည်း မီးသတ်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်ပေါ့"

"ဟေ့ကောင်"

"ဗျာ"

"ဟိုက စွာလန်တေးမနော်"

"မကြောက်ပါဘူး"

"အံ့မယ်"

"ဝုန်း"

"ဟာ"

"အင်"

နေသူ့အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံမို့ နှစ်ယောက်သား သွားကြည့်

လိုက်စဉ် ...

"ခွမ်း"

"အမေ"

"ဗုဒ္ဓေါ"

ကြောင် ခုန်ချလေသဖြင့် စာအုပ်တွေပြိုကျ၊ ပန်းအိုးကလည်း ပြုတ်ကျတာကို မြင်လေလျှင်...

"ကုန်ပြီ ... ကုန်ပြီ"

"ဟော ... ကိုကြီး"

"ဘာလဲကွ"

"ဖမ်း ဖမ်း ... ညှပ်ဖမ်းရအောင်"

"တောက် ... တွေ့မယ် ကြောင်စုတ်"

"မိ မိ မိ"

ဗီရိပုလေးနောက်ကွယ်ရောက်နေတဲ့ ကြောင်ကို နှစ်ယောက်ဖမ်းကြလေလျှင် နေသူ ကြောင်ကို မိသွားပေမယ့် ...

"ဒုတ်"

"အား"

ဗီရိနဲ့ ခေါင်း ဆောင့်မိသွားပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပေမယ့် ကြောင်ကို တော့ လွှတ်မပေးပေ။ ဒီကြောင်ကို ပညာပေးဖို့ အတွက် လူက အရင်အနာခံလိုက်ရတာ။ တွေ့မယ် ဒီကြောင်။ ကြောင်ရုပ် မပေါက်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်။

အဲဒါမှ ကြောင်မမအသည်းကို ကျွဲခတ်တာထက် ဆတ်ဆလူးခါသွား
မှာ ။ တွေ့ကြသေး တာပေါ့ ချစ်ကြိုးရယ်။ သူများ ခွေးကို ခြေကျိုးအောင်
လုပ်လွှတ်တာ သူ့ကြောင်လည်း ဒီလောက်တော့ ခံရမှာ ပေါ့။ ချစ်ကြိုး
မ သူကပဲ ချည်နိုင်မလား ကိုယ်ကပဲ ကျိုးအောင် ချိုးနိုင်မလားဆိုတာ။

"ကျွန်တော့်ကိုပေး ကိုကြီး"

"ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ မပေးဘူး"

"ဗျာ"

"သွား ... ဖေ့ဖေ့ဆံပင်ဆိုးဆေးဘူးနဲ့ မင်းဆံပင်ကိုဆိုးတဲ့ ဆေးဘူး
ယူခဲ့"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဒီကြောင်ကို အဖြူကနေ အကျားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမလို့ "

"မိုးကြိုးတွေ ပစ်ကုန်တော့မှာ ပဲ"

"ပိုင်ပိုင်"

"ဗျာ"

"ငါခိုင်းတာကိုပဲ လုပ်"

"ဟုတ်"

ပိုင်ပိုင်ထသွားလေတော့ နေသူ ကြောင်မွေးတွေကို ဟိုတစ်ကွက် ဒီ
တစ်ကွက် ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပစ်လိုက်၏။ ဒါမှ ဒီကြောင် အလှပျက်မှာ ။

အင်း။

ချစ်ကြိုး ...ချစ်ကြိုး။ ငါ့ခွေးလို ခြေထောက်မကျိုးပေမယ့် နင့်ကြော

င် အရပ်ဆိုးတာကို မြင်ရင်တော့ မယ်မင်းကြီးမ ငိုခြင်းချမှာ မြင်ယောင်
မိပါသေးရဲ့ ။ ရည်းစားထားပြီး အိမ်ထောင် မပြုတာ ဒီကြောင်နဲ့ ညား
နေသလားမှ မသိတာ။ ကြောင်က ရုန်းတော့ ဖိချုပ်ထားကာ ...

"ပိုင်ပိုင်"

"ဗျာ"

"မြန်မြန်လာကွ"

"ကိုကြီးကလည်း ခြေထောက်က စက်တပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဆင်ခြေမပေးနဲ့ မြန်မြန်လာ"

"လာပြီ"

ပိုင်ပိုင်ရောက်လာတော့ ကြောင်ကိုကြည့်ပြီး မဲ့သွားကာ ...

"အလှ ပျက်ပါပြီ"

"မင်းက ဘုန်းကြီးပစ္စည်း ဒကာမနှမြော လုပ်နေတာလား"

"မမကြိုးကို သနားလို့ ပါ"

"အဲဒါဆို သူ့ရှေ့သွားပြီး လဲသေပြလိုက်"

"ဟာ ... ဘာလို့ သေရမှာ လဲ"

"အဲဒါဆို လုပ် ဆေးစပ်"

ကိုယ့်ဂါထာနဲ့ ကိုယ် အာပြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ပိုင်ပိုင် ကြောင်
လေးကို လိုက်မဖမ်းခဲ့ရ အကောင်းသား။ ခုတော့ သူ့ခမျာ ပိန္နဲပင်တောင်
မှ ခေါင်းပြောင်ရသလေးဆိုတာမျိုး။ အမွေးတွေက ညှပ်ထားလို့ ဟိုတစ်
ကွက် ဒီတစ်ကွက်။ ကိုကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဆေးစပ်ပေးရပေမယ့် စိ

တံမကောင်းစွာ။ လက်တွေ့ကတုန်နေလျှင် ...

"ဟေ့ကောင်"

"۞"

"ဘာလဲ နတ်ပူ့နေတာလား"

"အဟဲ"

$$|| \begin{array}{c} \textcircled{\circ} \\ \textcircled{\circ} \\ \textcircled{\circ} \end{array} ||$$

ကြောင်က ရုန်းမရလို့ ခွီးခနဲ လုပ်လေလျှင် ...

"ကြောင်စုတ် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း"

“ ”

"ကိုကြီး ကုတ်ပြေးနေဦးမယ်နော်"

"ငါ့ကုတ်ရင် စွပ်ပြုတ်ပြုတ်သောက်ပစ်မယ်"

"000"

"တော့ကံ ... ကံ"

ကြောင်ကိုချုပ်ပြီး ဆေးသုတ်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်လေတော့သည်။ ကြောင်ရဲ့ ဘေးမှာ အနက် ရောင်နှင့် ၂၀၁၅ ဆိုတဲ့ စာတန်းကို အရင် ဖော်ပြီး မညှပ်ဘဲထားတဲ့ နေရာမှာ အဖြူအတိုင်းထား၏။ ညှပ်ထားတဲ့ နေရာတွေမှာ အနက်ရောင် ရွှေ့ရောင်ကို ကွက်တိကွက်ကြားဆိုးပေးပြီး မျက်နှာကို တစ်ပြင်လုံး အနက်ရောင်သုတ်ပေးလေလျှင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင်ဖြူလေး အရပ် ဆိုးသွားပြီပေါ့။

"ခွီး"

"အာ"

"ခွီး"

"အား ... ကုတ်ပြီ ကုတ်ပြီ"

"ကိုကြီး ... လွတ်ပေးလိုက်တော့လေ"

"လွတ်ပေးလိုက်ရင် ပိုကုတ်မှာ ပေါ့"

"ခွီး"

"အား"

ဆေးဆိုးပြီးလို့ လက်ကို ဖွပေးလိုက်တာနှင့် ကြောင်က ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ပြီး ခုန်ထွက် ပြေးလေသဖြင့် နေသူ ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်ကာ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း(၃)

"ညောင်"

"....."

"ညောင်"

"ဟင်"

ပန်းပွင့်ကြော်အိုးကိုချပြီး ကြောင်သံကြားရာသို့ ချစ်ကြိုး လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ မတွေ့တာနှင့်။

"မိတုတ်"

"ရှင်"

"နောက်တစ်အိုး နင်ပဲ တည်လိုက်တော့"

"ဟုတ်"

အသံကြားပြီး ကြောင်ကို မတွေ့ရ။ ဘယ်က အော်နေပါလိမ့်။

"ညောင်"

"ဟင်"

"ညောင်"

"ဟော"

ကိုယ့်အနားကအော်နေပြီး ခြေထောက်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လာလုပ်တာမို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် .

"အမယ်လေး"

"....."

"ဘာကောင်ကြီးလဲ လုပ်ပါဦး"

"ညောင်"

"ကြောက်တယ် ဘာကောင်ကြီးလဲ"

"မမလေး"

"လုပ်ပါဦး မိတုတ်ရဲ့ ဘာကြီးလဲ"

"ဒုတ်"

"အား"

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပြေးမိပြေးရာပြေးလေတော့ စားပွဲစွန်းကို ဝင်တိုက်မိလေသည် ။ နာတာနဲ့ ကြောက်တာရောပြီး ဒူးကမခိုင်။ ထိုင်ချလိုက်တော့ ကြောင်က လိုက် လာပြီး ခြေထောက်နားမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ်။

"ညောင်"

"ဘာကောင်လဲ မလာနဲ့ သွား"

"မမလေး"

"လုပ်ပါဦး မိတုတ်ရဲ့ ဘာကောင်ကြီးလဲ"

"ကြောင်ပါ မမလေးရဲ့၊ ကြောင် ... ကြောင်"

"ကြောင်"

"ဟုတ်တယ်"

ကြောင်ဆိုလို့ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ကြောင်
မှ ကြောင်အစစ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူမ ကြောင်လေး ဖြူစွတ်တော့ မဟု
တ်ပေ။ ဒါ ... ဘယ်သူ့ကြောင်လဲ။

"ညောင်"

သူမကို မော့ကြည့်ပြီး အော်နေတဲ့ ကြောင်လေးကို ပွေ့ယူလိုက်တော့
...

"ဟယ်"

လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာတွေက ပေကျံသွားလေလျှင် ချစ်ကြိုး အံ့သြ
သွားရ၏။

"ဘာတွေလဲ"

လက်ကိုထောင်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မိတုတ်ကပါ ကြောင်ကို
ကိုင်ကြည့်ကာ လက်မှာ ပေတဲ့ အရာတွေကို နမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဆံပင် ... ဆံပင်ဆိုးဆေးတွေထင်တယ် မမရဲ့ "

"ဟောတော့"

"ဒီမှာ ကြည့် ... ဆံပင်ဆိုးဆေးတွေ ဆိုးထားတာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ အယ် ... ဒီမှာ ကြောင်မွေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒါ ဒါ ...
ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုက်ထားတဲ့ ပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါ ... ဘယ်သူ့ကြောင်ပါလိမ့်"

"ကြောင်ရုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦး မမလေးရဲ့ ။ မမလေးရဲ့ ကြောင်လားလို့ ။ မျက်လုံးနဲ့ မျက်နှာဝိုင်းပုံကိုကြည့်"

ချစ်ကြီး ကြောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့ အရောင်ပြောင်းသွား တာကလွဲရင် သူမကြောင်မှ သူမကြောင်လေး အစစ်ပါပဲ။ သူမကို ကြည့် နေတဲ့ အကြည့်တွေက သူမနဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲလေ။

"ဟုတ်တယ် ... ဒါ ငါ့ကြောင်လေးပဲ"

"ညောင်"

"အမယ်လေး သားရယ်။ သားကို ဘယ်သူကများ ဆေးဆိုးပြီး ရုပ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါလိမ့်။ ဒါကြောင့် သူ ငါ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေတာ။ သွားပါပြီ ... ငါ့ကြောင်လေး အမွေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ရုပ်ဆိုးကြီးဖြစ် သွားပြီ။ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဖြူစွတ်ရယ်"

ကြောင်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း စွာနှင့် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာ ကာ ...

"ဖြစ်ရလေ ဖြူစွတ်ရယ် အိ အိ ဟီး"

"ဟင် ... မမလေး"

"ဒါ ဟို ခွေးကောင် နေသူလက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ သူ့ခွေး ခြေကျိုးသွားလို့ ငါ့ကြောင်ကို လက်စားချေတာ။ တွေ့မယ် သင်း ငါ့နဲ့ ကို တွေ့ဦးမယ်"

"မမလေး"

"ဘာလဲ"

"ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ မမလေးရယ်"

"နင် ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ဦးမှာ "

"မမလေး"

"....."

"မမလေး"

ခေါ်တာကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားတာ ကိုကြည့်ပြီး မိတုတ် ခေါင်းကုတ်၍ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ချစ်ကြီးကတော့ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ အားပြင်းသမျှ ဆံပင်က လွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲပါပဲ။

"ဟဲ့ ... ချစ်ကြီး"

"....."

"ချစ်ကြီး"

အသံကိုမြှင့်ပြီးခေါ်မှ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားကာ လှည့်ကြည့်၏။

"အဲဒါ ဘယ်ကိုလဲ"

"ဒီမှာ ချစ်ကြီးကြောင်လေးကို ကြည့်ပါဦး မမရဲ့ "

"ဟောတော့"

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလေသဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ ကြောင်
လေးဆီသို့ အကြည့် ရောက်သွားလေလျှင်
လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်ဖြစ်ပြီး ...

"ဒါ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဟိုကောင်နေသူ လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"မြတ်စွာဘုရား"

ပြောပြီးလှည့်ထွက်သွားပုံက လူသတ်တော့မည့်အတိုင်းပါပဲ။
ချစ်နှင်း သက်ပြင်းချပြီး ဘုရား သာ တလိုက်မိတော့၏။ ကိုယ့်ညီမစိတ်
ကို ကိုယ်သိနေတာမို့ ဘယ်လိုတားရမလဲ။ ဒီနှစ်ယောက် ကတော့ ဘယ်
တော့မှ ရန်ပွဲရပ်မည်မသိပါဘူး။

ခွေးနဲ့ ကြောင်ကိစ္စအတွက်ပဲ ရန်ဖြစ်နေကြတာ။ ခွေးနဲ့ ကြောင် မရှိ
မှ ဘဲ အေးမှာ ပါ။

ချစ်ကြိုး။

တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို နှေးတယ်ထင်ပြီး
ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ရိုက်ချိုးချင် စိတ်ပေါက်၏။

"ပိုင်ပိုင်"

"ဗျာ"

"စာမကျက်ဘဲ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ခွေးကိုကြည့်နေတာ"

"ဘာ"

"ကိုကြီးရဲ့ ခွေးကို ကြောင်လိုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့ "

"ဟေ့ကောင်"

သူ့ခွေးထိမှာ ကျတော့ နာတတ်လိုက်တာ။ ပိုင်ပိုင်အနားကို ရောက်
လာတာ လွှားခနဲပါပဲ။

"မင်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့ နော်"

"ဟုတ်လို့ အကောင်သေးတဲ့ ကြောင်တောင်"

"ဟေ့ကောင်...မင်း"

ပိုင်ပိုင် ရယ်လိုက်ပြီး...

"အစ်ကိုကြီးက တကယ့် ဧရာမလိပ်ကြီးပဲ သိလား"

"ဘာကွ"

"သူများကြောင်ကျ ထင်တိုင်းလုပ်ပြီး သူ့ခွေးကျ သိတယ်။ ဥစ္စာခြောက်မနေနဲ့ ၊ ကိုကြီးခွေးကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ကိုကြီးလိုမှ စိတ်မပုပ်တာ"

"ဟေ့ကောင်...မင်း"

နေသူက လက်သီးရွယ်လေလျှင်...

"ဘာမှ သူများကိုရွယ်မနေနဲ့ ။ ပိုင်ပိုင်ပြောတာမှန်တယ် နေသူ။ နင့်လောက်စိတ်ပုပ်တာ နင်ပဲ ရှိတယ်"

"ဟာ...မိဂျမ်း"

ပွဲကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်ဦးမည်။ ပိုင်ပိုင် လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။

ဒီနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင် တကယ်ရယ်ရတာ။ ဒီအခွင့်အရေးကို ပိုင်ပိုင် အကောင်းဆုံး အသုံးချရဦးမှာ ပေါ့။

"နင် ငါ့ကြောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ"

"ဆေးဆိုးပေးလိုက်တာလေ။ အဲဒါ စတိုင်လ် စတိုင်လ်...ဟဲ ဟဲ"

"ဘာစတိုင်လ်လဲ"

"ကြည့်လေ...နင့်ကြောင်ဒီခိုင်းက ဘယ်လောက်မိုက်သွားလဲ"

"အေး...ကြောင်ရော ငါရော မိုက်ပြမယ်....ကြည့်"

"ဟာ"

"ကဲ...ရော"

"ဟား ဟား...အား"

ချစ်ကြီး ကြောင်ကို နေသူ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်တော့ ကြောင်က နင်လား ငါ့ကို ရုပ်ဆိုးအောင်လုပ်တာဆိုသည့်နှယ် ရင်ဘတ်ကို ကုတ်ပြေးလေ၏။ နေသူ ကြောင်ကုတ်သွားတဲ့ နေရာကို လက်နှင့်ဖိပြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေလျှင်..

"ကိုကြီး"

"ကောင်းတယ်"

"အား...သေပါပြီဗျာ"

ချစ်ကြီး ပြုံးစစမျက်နှာနှင့်...

"အဲဒါ ငါ ဆုံးမစရာမလိုအောင် ကြောင်က ဆုံးမသွားတာ"

"ချစ်ကြီး...နင်"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ...ဟား ဟား ဟား ဟား"

သရော်ရယ်တာခံရတော့ ဒေါသက ပိုဖြစ်သွားပြီး...

"နင် အသားချင်းမစာမနာနဲ့ ။ ဆေးဆိုးတုန်းက နင့်ကြောင် ငါ့ကို

ကုတ်သွားသေးတာ ဒီမှာ ကြည့်"

"ဟင်...နေသူ နင်နော်"

နေသူက အင်္ကျီချွတ်ပြမယ်လုပ်လေတော့ ချစ်ကြိုးမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး အော်လေ သည်။

"ဟာ...ကိုကြီး အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေဗျာ"

"ဟ...ကြောင်ကုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာ ပြရမယ်လေ"

"မပြနဲ့ ...မကြည့်ဘူး"

"ကိုကြီး တော်ပါဗျာ၊ မမကြီး ရှက်နေပြီဗျ"

"မရဘူး ကြည့်ရမယ်"

"ကိုကြီး"

ပိုင်ပိုင် နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်၏။ မမကြီးက အပျိုဖြန်းလေး မဟုတ်ပေမယ့် အပျိုကြီးက ပိုလို့ တောင် ရှက်တတ်သေးသည်လေ။

"မမကြီး"

"ဟင်"

"မမကြီး ပြန်ပါတော့ဗျာနော်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကြောင်လေးတွေ ပေါက်နေတယ်။ အဲဒါ မမကြီးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းလာပေးမယ်၊ ကျေနပ်ပါဗျာ"

"တကယ်"

"အင်း"

ချစ်ကြီးမျက်နှာ ပြုံးသွားသည် ။ ပိုင်ပိုင်က သူ့ကို ကြောင်အစားရှာ ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အစားရလည်း ဖြူစွတ် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သံ ယောဇဉ်ကြိုးက အရုပ်ဆိုးလည်း စွန့်မပစ်နိုင်။

" အို့ အို့ အို့ ဘိုနီ ဘိုနီ "

" ဟင် "

" ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ကိုကြီးရဲ့ ခွေးက မမကြီးနဲ့ တည့်တာမ ဟုတ်ဘဲနဲ့ "

" မတည့်လို့ ကိုခေါ်တာ "

" နေသူ...နင် "

" အို့ အို့ အို့ "

" ဟာ... လာပြီ "

ချစ်ကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ အော်ပေမယ့် ခွေးကရောက် လာပြီ။ ချစ်ကြီးကို မြင်တာနှင့် နင် ငါ့ကို ခြေကျိုးအောင်လုပ်ခဲ့တာဆိုပြီး အပြိုးကြီးကြီးပုံစံနှင့်။

" ဟောင်း "

" ဟဲ့...ခွေး ဘိုနီ သွားစမ်း "

" အမယ်လေး "

" ဘိုနီ "

ချာခနဲလှည့်ပြီး ချစ်ကြီး သုတ်သုတ်ပါအောင် ပြေးလေတော့ ပိုင်ပိုင် ခွေးကိုဆွဲထားတာ မမြင်။ နေသူကတော့ ချစ်ကြီး ပြေးပုံကိုကြည့်ပြီး...

"ဟား ဟား ဟား ဟား"
